

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoSr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617211006
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6617211006.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD. a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu F. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, XXX XX T., zast. JUDr. Mgr. Viktor Balák, advokát, so sídlom Povstania 15, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 42 196 094 proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739 o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Lučenec č. k. 4Csr/1/2017-180 zo dňa 28. júna 2019 takto

rozhodol:

Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 4Csr/1/2017-180 zo dňa 28. júna 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím v prvej výrokovej vete žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž sp. zn. SRSAspA 07973/16 zo dňa 09.06.2016 zamietol. V druhej výrokovej vete priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal zrušenia vyššie uvedeného rozhodcovského rozsudku. V žalobe uviedol, že v deň uzavretia zmluvy o pôžičke, uzavrel s veriteľom aj rozhodcovskú zmluvu, ktorá je však neplatným právny úkonom z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok. Tvrdil, že poskytnutie úveru bolo podmienené podpísaním rozhodcovskej zmluvy, ktorú bolo možné odmietnuť len ako celok spolu s úverovou zmluvou. Rozhodcovská zmluva bola dojednaná pri vzniku právneho vzťahu, veriteľ sám vybral rozhodcov. Rozhodcovská zmluva nebola žalobcom osobitne vyjednaná a nemohol ovplyvniť jej obsah. Žalobca sa jej musel podrobiť. Hlavným dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa dôvodov uvedených v žalobe bola neplatnosť rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej podmienky a porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa pri rozhodovaní sporu na rozhodcovskom súde. V žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá predstavovala vzor žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku použitého z exekučného konania, ďalej žalobca namietal, že nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, nebolo mu umožnené zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní, rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská zmluva nepredvídala, resp. rozhodlo sa o veci, ktorá je vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania, stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade so zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v ktorom sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti, rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, v rozhodcovskom konaní nebol správne zistený skutkový stav, vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca, rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, rozhodcovský rozsudok zaväzuje žalobcu na plnenie, ktoré je objektívne nemožné,

právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom, výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky a rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 01.12.2017 sa s dôvodmi zrušenia rozhodcovského rozsudku uvedenými v žalobe nestotožnil. Poukázal na to, že so žalobcom bola uzavretá právnym predchodcom žalovaného dňa 20.02.2010 „Žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5004996“ (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky vo výške 3.363,76 Eur, ktorú sa žalobca zaviazal vrátiť v 44 mesačných splátkach po 111,54 Eur na základe podmienok uvedených v Zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (VOP), ktoré boli súčasťou Zmluvy. Žalobca v priebehu zmluvného vzťahu riadne a včas neuhrádzal dohodnuté splátky. Po postúpení pohľadávky došlo k mimosúdny rokovaniam, výsledkom ktorých bolo podpísanie „Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“ zo dňa 15.11.2014 (ďalej len „Dohoda“) ako aj podpísanie Rozhodcovskej zmluvy. V zmysle Dohody žalobca uznal pohľadávku vzniknutú zo Zmluvy č. 5004996 čo do dôvodu a výšky, ktorá pozostávala z istiny 2.933,17 Eur, ostatného príslušenstva vo výške 536,12 Eur a úroku z omeškania vo výške 18,25% ročne zo sumy 2.963,17 Eur od 01.12.2013 do zaplatenia a ktoré sumy sa zaviazal žalobca uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach. Právomoc rozhodcovského súdu bola založená Rozhodcovskou zmluvou zo dňa 15.11.2014 (ďalej „Rozhodcovská zmluva“), kde v bode 3 bol dohodnutý spôsob riešenia sporov pred rozhodcovským súdom alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky. Žalovaný namietal tvrdenie žalobcu, že zmluva o pôžičke bola uzavretá v rovnaký deň ako Rozhodcovská zmluva. Právomoc rozhodcovského súdu bola založená samostatnou Rozhodcovskou zmluvou, ktorá je samostatným dokumentom s uvedením rozhodcovského súdu. Rozhodcovská zmluva nebola súčasťou Zmluvy o úvere. Podľa žalovaného pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy postupoval v súlade s platným právnym poriadkom a poukázal na ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“) účinného od 01.01.2008 a na úpravu zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZSRK“).

4. Podľa žalovaného mal žalobca možnosť výberu podpisu a nebol ničím nútený, podpis Rozhodcovskej zmluvy alebo Dohody nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov. Ani podpis Dohody nebol podmienený podpisom Rozhodcovskej zmluvy, každý z dokumentov bol na samostatnom liste zreteľne označený názvom, ktorý ozrejmuje obsah konkrétneho dokumentu. Obsah Rozhodcovskej zmluvy bol síce žalovaným ako dodávateľom vopred pripravený, čo však nie je žiadnou výnimočnou skutočnosťou. Rozhodcovská zmluva neobsahuje podľa žalovaného žiadne neprijateľné podmienky, štandardným spôsobom vysvetlila podstatu rozhodcovského konania, dala žalobcovi možnosť výberu rozhodcovskú zmluvu podpísať alebo nepodpísať, obsahuje poučenie o rozhodcovskom konaní, ako aj o možnosti podať žalobu na všeobecnom súde, čo spôsobuje rozvážovaciú podmienku rozhodcovskej zmluvy. V zmluve je vysvetlené aj právo zmluvných strán odstúpiť od tejto zmluvy bez uvedenia dôvodu, resp. podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na súd. Žalobca mal možnosť nielen rozhodcovskú zmluvu nepodpísať, ale podľa bodu 3.3. Rozhodcovskej zmluvy mohol od nej bez udania dôvodu odstúpiť. Akákoľvek úvaha o jednostrannom rozhodovaní veriteľa o prejednaní sporu nemá preto logické opodstatnenie. Keďže zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní umožňuje, aby spotrebiteľské spory boli za určitých podmienok prejednané na rozhodcovskom súde, nie je možné pripustiť, aby rozhodcovský rozsudok vydaný podľa ZSRK bol zrušený pre neplatnosť dojednania rozhodcovskej zmluvy pri splnení všetkých zákonom stanovených podmienok. Z uvedených dôvodov preto nemožno mať pochybnosti o platnosti rozhodcovskej zmluvy, o právomoci a príslušnosti rozhodcovského súdu, ako ani o jej súlade s dobrými mravmi. Žalobca po oboznámení sa s obsahom rozhodcovskej zmluvy svojim podpisom vyjadril vôľu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vzhľadom na nedodržanie podmienok zo strany žalobcu uvedených v Dohode a pretože po jej podpise nevykonal ani len čiastočnú úhradu, žalovaný v zmysle § 73 ods. 8 ZSRK oznámil žalobcovi výber stáleho rozhodcovského súdu a tvrdil, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 ZSRK.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného podaním zo dňa 02.05.2019 v ktorom namietal, že rozhodcovský súd nemal právomoc konať v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pričom na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne posúdil a v konaní porušil povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

6. Podľa žalobcu rozhodcovská zmluva bola vopred vyhotovená vo forme formulára bez akejkoľvek možnosti individuálne dojednávať jej obsahové náležitosti zo strany spotrebiteľa. Bola predložená žalobcovi na podpis osobou, ktorá sa nepreukázala žiadnym splnomocnením a to takým spôsobom, že žalobca nemal žiadnu vedomosť o tom, že mu takáto zmluva bola daná na podpis spolu s dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. V súvislosti s neplatnosťou rozhodcovskej zmluvy žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia súdov SR aplikovateľných v danej veci.

7. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie stálym rozhodcovským súdom, ktorý považoval dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 15. 11. 2014 za platnú. Poukázal na trojročnú premlčaciu lehotu podľa § 101 OZ, pričom z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok medzi postupcom a žalobcom ako postupníkom zo dňa 04.12.2013 vyplýva, že žalobca bol v čase postúpenia v omeškaní s platením dlhu 1199 dní, t.j. viac ako tri roky. Žalovaný v záujme dosiahnutia zhoršenia postavenia žalobcu ako spotrebiteľa pod zámkou ponúknuť možnosti splatiť dlh v splátkach vnútil žalobcovi Dohodu o uznaní záväzku s cieľom dosiahnuť predĺženie premlčacej lehoty podľa § 110 ods. 1 OZ. Podľa žalobcu Dohoda o uznaní záväzku odporuje zákonu, prieči sa dobrým mravom a podľa § 39 OZ je absolútne neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho dohoda nespôsobuje žiadne právne účinky. Uzavretie Dohody o uznaní záväzku dosiahol žalovaný prostredníctvom nekalej obchodnej praktiky a poukázal v tej súvislosti na viacero rozhodnutí súdov.

8. Podľa žalobcu napadnutý rozhodcovský rozsudok vychádzal z nesprávnej úvahy (keď uviedol, že uznanie premlčaného dlhu zakladá plynutie novej premlčacej doby bez ohľadu na to, či dlžník o premlčaní vedel alebo nevedel) a poukázal na § 558 OZ. Napadnutý rozhodcovský rozsudok sa nezaoberal ani neurčitou a nepreskúmateľnosťou predmetu Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky, t.j. špecifikáciou dlhu žalobcu voči žalovanému, v dôsledku čoho je možné kvalifikovať celý tento právny úkon za absolútne neplatný podľa § 37 ods. 1 OZ, keďže z časti dlhu označenej ako istina vo výške 2.933,17 Eur nie je zrejmé, čo žalovaný do tejto sumy zahrnul, a z časti označenej ako „Ostatné príslušenstvo podľa Zmluvy 536,12 Eur“, tiež nie je zrejmé, čo táto suma predstavuje, t.j. aké konkrétne príslušenstvo a ku ktorým konkrétnym nárokom prináležiace. Aj určenie úroku z omeškania 18,25% ročne zo sumy 2.963,17 Eur od 01. 12. 2013 do dňa splatnosti splátky nie je určité, keďže nevyplýva z neho, z ktorých konkrétnych nárokov, v akej výške a za aké obdobie si žalovaný tento nárok uplatnil. Napadnutý rozhodcovský rozsudok sa nezaoberal zisťovaním, či zmluva zo dňa 08. 02. 2010 obsahuje všetky povinné náležitosti vyžadované zákonom. Neskúmal ani obsahové náležitosti zmlúv o pôžičkách zo dňa 18.02.2009 a 09.04.2009. Neskúmal ani správnosť výšky zostatkov refinancovaných pôžičiek z roku 2009 a ani to, či tieto zostatky boli právnym predchodcom žalovaného skutočne uhradené z poskytnutej pôžičky na základe zmluvy zo dňa 08.02.2010. Rozhodcovský súd neskúmal ani platnosť postúpenia pohľadávky na žalovaného a v tej súvislosti ani jeho aktívnu vecnú legitimitáciu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

9. Žalobca tvrdil, že obsahové náležitosti zmlúv o pôžičkách uzavretých s právnym predchodcom žalovaného zo dňa 08.02.2010, 09.04.2009 a 18.02.2009 sú upravené v § 4 ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZOSU“). Namietal, že zmluva o pôžičke zo dňa 08.02.2010 neobsahuje povinné náležitosti, a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, pretože splatnosť 44 mesiacov je síce uvedená, avšak nie je uvedené, od ktorého dátumu sa odvíja, neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože splátky sú bez členenia na istiny, úroky a poplatky, neobsahuje správnu výšku ročnej úrokovej sadzby, správnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), keď zmluva obsahuje údaj o úrokovej sadzbe a RPMN v sadzbe 24,02%, avšak správny údaj má byť 23,61%. V zmluve o pôžičke zo dňa 09.04.2009 podľa žalobcu nie sú povinné náležitosti, a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, keďže konečná splatnosť je uvedená 48 mesiacov, ktorý údaj je však zmätočný, pretože počet mesačných splátok je len 46 mesiacov a nie je uvedené, od ktorého dátumu sa konečná splatnosť odvíja, zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože neobsahuje členenie splátok na istinu úroky a poplatky, neobsahuje správnu výšku úrokovej sadzby, správnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, keďže v zmluve je uvedená výška úrokovej sadzby a RPMN 21,85%, avšak správna výška má byť v sadzbe 23,29%. V zmluve sú zmätočne uvedené aj údaje týkajúce sa pôžičky, keď je uvedená výška pôžičky v dvoch sumách „Schválená výška pôžičky 2600 Eur“ a „Celková suma pôžičky: 3.864 Eur“, ktoré údaje spôsobujú neurčitú ohľadne podstatnej náležitosti zmluvy o pôžičke, t.j. výšky pôžičky. Žalobca vytýkal, že tiež Zmluva o pôžičke zo dňa 18. 02. 2009 neobsahuje podstatné náležitosti, a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, keď v zmluve je uvedená splatnosť 10 mesiacov, ale nie je uvedené

od ktorého dátumu sa odvíja, zmluva neobsahuje povinný údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, keď výška splátky nie je členená na istinu, úroky a poplatky, zmluva neobsahuje správny údaj o ročnej úrokovej sadzbe a správnu výšku RPMN, keď v zmluve sú obidva tieto údaje uvedené v sadzbe 58,65% v nesprávnej výške, pretože správna výška mala byť 53,96%. Pri uvedených údajoch o správnej výške úrokovej sadzby RPMN vychádzal žalobca z údajov zverejnených na portále Ministerstva financií SR. Tiež namietal zmätočnosť údajov týkajúcich sa sumy pôžičky, keď uvedená výška pôžičky bola v dvoch sumách, a to pod pojmom „Pôžička (finančné plnenie) „467 Eur“ a pod pojmom „Celková suma Pôžičky: 573,50 Eur“.

10. S odkazom na § 4 ods. 3 ZOSU považoval žalobca všetky tri uvedené pôžičky za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný preto nemal nárok na žiadne poplatky ani úroky v súvislosti s týmito pôžičkami a v čase uzavretia zmluvy o pôžičke ku dňu 08. 02. 2010 žalobca nedlhoval pôvodnému veriteľovi sumu 374,80 Eur ako zostatok pôžičky zo dňa 18.02.2009, ani sumu 2.988,96 Eur ako zostatok pôžičky zo dňa 09. 04. 2009, spolu sumu 3.363,76 Eur, a preto zmluva o pôžičke zo dňa 08. 02. 2010 je absolútne neplatným právnym úkonom. Aj v prípade platnosti uvedenej zmluvy je v dôsledku jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti neplatné postúpenie pohľadávky na žalovaného zmluvou o postúpení zo dňa 04. 12. 2013, keďže takáto pohľadávka v čase postúpenia neexistovala. Žalobca namietal, že žalovaný v konaní pred rozhodcovským súdom nemal aktívnu vecnú legitímáciu. Ako pôvodný veriteľ, tak aj žalovaný si napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedených pôžičiek uplatňovali úroky, na ktoré nemali právny nárok, pričom rozhodcovský súd neskúmal, akú celkovú sumu žalobca uhradil žalovanému, resp. jeho právnenému predchodcovi na splácanie pôžičiek a neskúmal v akom rozsahu žalobca splatil istinu, t. j. či uplatnený nárok je dôvodný vo výške, v ktorej bol uplatnený. Rozhodcovský súd preto nepostupoval podľa § 28 ods. 6 ZSRK, keď neskúmal, či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na plnení, ktoré je v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa, pričom Stály rozhodcovský súd je povinný prihliadnuť aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by súd prihliadal aj bez návrhu. Rozhodcovský súd preto zaviazal žalobcu v rozhodcovskom konaní na plnenie, na ktoré žalovaný ako žalobca v rozhodcovskom konaní nemal nárok. Podľa žalobcu boli preto splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1, písm. e), g), i), j) a l) ZSRK.

11. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný reagoval na tvrdenia žalobcu svojim podaním zo dňa 21.06.2009. V ňom poukázal na postupné uzatváranie samostatných zmlúv, a to na zmluvu zo dňa 18.02.2009 uzavretú medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, pričom sa jednalo o zmluvu o pôžičke Quatro na sumu 14.068,84 Sk, t.j. 467,00 Eur, ďalej na uzavretie zmluvy s právnym predchodcom žalovaného - zmluva o poskytnutí pôžičky Quatro zo dňa 09.04.2009, predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy vo výške 2.600 Eur, pričom v obidvoch zmluvách sa žalobca zaviazal uhradiť pôžičku v splátkach, zaplatiť úroky, poplatky v súlade so Zmluvou a Obchodnými podmienkami. Ďalej žalovaný poukázal na uzatvorenie tretej zmluvy medzi žalobcom a predchodcom žalovaného dňa 20.02.2010 - „Žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5004996“, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky vo výške 3.363,76 Eur, ktorú sa žalobca zaviazal vrátiť 44 splátkami vo výške po 111,54 Eur podľa podmienok uvedených v zmluve a vo VOP. Podľa žalovaného neboli splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 ZSRK, pretože žalobca tieto dôvody nepreukázal. Tvrdenie o absolútnej neplatnosti zmluvy zo dňa 20.02.2010 z dôvodu, že predchádzajúce zmluvy sa považujú za bezúročné a bez poplatkov je nedôvodné, pretože neplatnosti tejto zmluvy sa mal žalobca domáhať v rozhodcovskom konaní. Podľa žalovaného boli tieto zmluvy uzavreté platne, rozhodcovská zmluva má všetky zákonom predpísané náležitosti, žalobca mohol zvážiť, či takúto rozhodcovskú zmluvu uzavrie, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súvislosti so zmluvou o poskytnutí pôžičky zo dňa 20.02.2010, ani nebola podpísaná pod psychickou pohnútkou získať úver, resp. finančné prostriedky. Žalobca mohol až do začatia rozhodcovského konania od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť a dokonca tak mohol urobiť aj po oznámení o výbere rozhodcovského súdu zo dňa 24. 11. 2015 alebo po doručení pokusu o zmiar dňa 12.02.2016. Žalovaný nesúhlasil ani s tým, že mal žalobca konať pod časovým tlakom a vplyvom hrozieb súdom a exekútorom, že mal žalovaný zneužiť dôverčivosť žalobcu a použitím nekalých obchodných praktík narušiť správanie žalobcu ako priemerného spotrebiteľa. Žalobca ako priemerný spotrebiteľ mal vedomosť o dôsledku svojho konania a odkázal pritom na dve rozhodnutia Okresného súdu Lučenec.

12. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba bola doručená včas, keď v zmysle § 48 ods. 2 Exekučného poriadku bola doručená na súd do 14 dní od doručenia upovedomenia o

začatí exekúcie, keď upovedomenie žalobca prevzal dňa 12.09.2017 a žaloba bola doručená okresnému súdu dňa 20.09.2017.

13. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri skúmaní právomoci rozhodcovského súdu na rozhodovanie predmetnej veci preskúmal aj rozhodcovskú zmluvu uzatretú medzi stranami sporu dňa 15.11.2014 a zistil, že bola vyhotovená ako samostatná listina a uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou podpísania uznania dlhu ani dohody o splátkovom kalendári. Konštatoval, že žalovaný mal možnosť aj odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy bez uvedenia dôvodu až do podania návrhu na začatie rozhodcovského konania. Dospel preto k záveru, že rozhodcovská zmluva, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu bola dojednaná individuálne. Podľa okresného súdu preto rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom ako orgánom, ktorý mal právomoc vec prejednať a rozhodnúť a spĺňa náležitosti zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Okresný súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že bol k podpisu rozhodcovskej zmluvy akýmkoľvek spôsobom donútený, nakoľko mal možnosť predmetnú listinu nepodpísať a mal priestor 14 mesiacov na odstúpenie od predmetnej zmluvy. Okresný súd nevidel dôvod určenia predmetnej rozhodcovskej zmluvy za neplatnú pre jej neprijateľnosť, prípadne jej uzatvorenie na základe nekalých obchodných praktík žalovaného.

14. Zmluvu o pôžičke zo dňa 20.02.2010 považoval za spotrebiteľskú zmluvu vypracovanú na predtlačenom formulári a na daný právny vzťah aplikoval ustanovenia spotrebiteľského práva. Po vykonanom dokazovaní konštatoval, že právny predchodca žalovaného Consumer Finance Holding, a.s. poskytol žalobcovi ako dlžníkovi dňa 20.02.2010 úver (pôžičku) za účelom úhrady predchádzajúcich úverov v celkovej výške 3.363,76 Eur, na základe zmluvy č. 5004996 (ďalej „zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy o úvere boli vyplatené predchádzajúce úvery žalobcu podľa zmluvy zo dňa 18.02.2009 vo výške 374,80 Eur a podľa zmluvy zo dňa 09.04.2009 vo výške 2.988,96 Eur. Okresný súd preveroval obligatórne náležitosti všetkých troch vyššie uvedených zmlúv a dospel k záveru, že nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu o absencii niektorej z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkom ich bezúčinnosti a bezpoplatkovosti. V čase uzatvorenia zmlúv sa tieto riadili zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý okrem iného pod sankciou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti vyžadoval v § 4 podstatnú náležitosť zmlúv, a to celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru (písm. e), konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru (písm. g), ročnú úrokovú sadzbu (písm. h), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (písm. i), RPMN (písm. j) a priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver (písm. k). Podľa okresného súdu pokiaľ sa jedná o určenie celkovej výšky poskytnutého úveru, táto je vo všetkých zmluvách uvedená jasne, zrozumiteľne vrátane celkových nákladov za spotrebiteľský úver. Zmluvy obsahujú aj úrokovú sadzbu, RPMN a priemernú RPMN. Uviedol, že vlastnými výpočtami preveril hodnoty RPMN uvedené v zmluve a nezistil značné pochybenia na strane veriteľa. Pokiaľ by aj RPMN bola uvedená nesprávne, podľa súdu by to nemalo za následok bezúčinnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, pretože takýto následok má len neuvedenie RPMN. Okresný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu o absencii konečnej splatnosti úveru. Podľa okresného súdu v zmluve je uvedená doba trvania úveru 44 mesiacov od uzavretia zmluvy s dátumom splatnosti splátok do 20.-teho dňa príslušného kalendárneho mesiaca, ako aj výška splátky 115,54 Eur. Podľa okresného súdu konečná splatnosť úveru, ako aj jednotlivých splátok je určená dostatočne jasne a zrozumiteľne aby si žalobca ako spotrebiteľ bol vedomý rozsahu svojho záväzku. Určenie konečnej splatnosti síce vyžaduje určitý matematický výpočet, avšak tento nie je zložitý, aby si ho človek aj so základným vzdelaním nevedel vypočítať. Vo vzťahu k členeniu splátky na splátky istiny, úroku a poplatkov odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016, sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit c/a G. Bíróová. Poukázal aj na to, že dňa 04.12.2013 bola uzatretá zmluva o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a Consumer Finance Holding, a.s., ktorá je registrovaná na správe okresného súdu pod sp. zn. 2108/2015.

15. Súd prvej inštancie posudzoval vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného ako spotrebiteľský. Keďže žalobca povinnosť zo zmluvy zo dňa 20.02.2010 nesplnil, dňa 15.11.2014 mu žalovaný predložil na podpis uznanie dlhu spolu s dohodou o splátkovom kalendári, pričom žalobca uvedenú listinu spolu s rozhodcovskou zmluvou podpísal, avšak splátkový kalendár neplnil. Dôsledkom bolo vydanie napadnutého rozhodcovského rozsudku, ktorým mu bola uložená povinnosť na zaplatenie sumy 3.469,29 Eur s príslušenstvom. Okresný súd poukázal na to, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená, spolu s uznaním záväzku a dohodou o úhrade pohľadávky v splátkach, ako samostatná listina, t. j. uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou poskytnutia nejakej výhody alebo služby žalobcovi a tento mal možnosť odmietnuť rozhodcovskú zmluvu tým, že ju nepodpíše, resp. od nej bez

uvedenia dôvodu odstúpi. Z uvedeného preto vyplýva, že rozhodcovská zmluva, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu, bola dojednaná individuálne.

16. Okresný súd sa zaoberal aj materiálnym preskúmaním rozhodcovského rozsudku a podrobil ex offo súdnej kontrole zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 20.02.2010, ako aj konsolidované spotrebiteľské úvery a zistil, že všetky spĺňajú obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom rozhodcovský súd založil aktívnu legitimáciu žalobcu na základe predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.12.2013 a prílohy č. 1 obsahujúcej identifikáciu postúpenej pohľadávky. Okresný súd konštatoval, že absenciu obligatórnych náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch nezistil.

17. Vo vzťahu k námietke žalobcu o tom, že rozhodcovský súd neprihliadol na premlčanie dlhu poukázal na to, že žalobca v rozhodcovskom konaní nevzniesol námietku premlčania. Rozhodcovský súd preto mohol na premlčanie prihliadnuť len na základe § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol však Nálezom ÚS SR sp. zn. Pl. ÚS. 11/2016 zo dňa 07.02.2018 vyhlásený za nesúladný s článkom 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a hoci v čase rozhodovania rozhodcovského súdu bolo uvedené ustanovenie § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. platné a účinné, avšak vzhľadom na jeho nesúlad s Ústavou SR, v súčasnej dobe súd naň nemôže prihliadať a nie je možné na základe uvedenej skutočnosti konštatovať porušovanie predpisov na ochranu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní z dôvodu, že rozhodcovský súd mal prihliadnuť na ustanovenie, ktoré bolo neskôr vyhlásené za protiústavné. Na základe všetkých uvedených skutočností podľa okresného súdu napadnutý rozsudok stáleho rozhodcovského súdu, ako aj celé rozhodcovské konanie, ktoré mu predchádzalo, netrpí nedostatkami alebo vadami odôvodňujúcimi jeho zrušenie.

18. Okresný súd konštatoval aj skutočnosť, že Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 4OdS/2/2019 zo dňa 11.02.2019 poskytol žalobcovi ochranu pred veriteľmi a konanie o určenie splátkového kalendára uznal za hlavné insolvenčné konanie. Poukázal na to, že ak sa určí splátkový kalendár, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného odkladu v exekučných konaniach rozhodlo o ich zastavení. Uviedol, že na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku uvedené rozhodnutie konkurzného súdu nemá vplyv, avšak v prebiehajúcej exekúcii je toto rozhodnutie konkurzného súdu Banská Bystrica dôvodom na jej okamžité zastavenie.

19. Vzhľadom na to, že žalovaný mal v konaní úspech v plnom rozsahu bol mu priznaný okresným súdom v zmysle § 255 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

20. Proti uvedenému rozhodnutiu podal včas v celom rozsahu odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), g) a h) CSP. Zdôraznil, že v konaní sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodcovského rozsudku z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. e), g), i), j) a l) ZSRK, najmä však z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc konať v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a v konaní porušil povinnosti vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

21. Poukázal na to, že v bode 22. napadnutého rozhodnutia okresný súd vymenoval dôkazy vykonané v súdnom konaní, avšak vôbec v celom napadnutom rozhodnutí neuviedol, že vykonal aj ďalší dôkaz, a to vylúch svedka F. Šándora ml. na pojednávaní dňa 28.06.2017, pričom okresný súd pri hodnotení dôkazov na tento dôkaz ani neprihliadol, čím postupoval v rozpore s ust. § 191 ods. 1 CSP. Podľa žalobcu je napadnutý rozsudok z uvedeného dôvodu nepreskúmateľný pre absenciu riadneho odôvodnenia. Žalobca v odvolaní citoval výpoveď tohto svedka, pričom z jej obsahu vyplýva, že svedok ako syn žalobcu bol prítomný pri osobnej návšteve neznámej osoby predstavujúcej sa ako zástupca žalovaného, ktorý v prípade, ak sa nedohodnú žalobca so žalovaným na mieste na splátkovom kalendári, sa vyhrážal exekúciami, pričom žalobca nechcel podpísať splátkový kalendár. Svedok mal presvedčiť žalobcu o podpise uvedených dokladov z dôvodu predídania sankciám a exekúciám a aby sa suma nenavýšovala. Celé jednanie podľa svedka malo trvať maximálne 10 min., ktoré sa realizovalo pred domom žalobcu. Podľa svedka nebol žalobca touto neznámou osobou oboznámený s obsahom predkladaných listín, ukazoval len, kde žalobca má papiere podpísať, rozprávali sa o splátkach 300,- Eur mesačne, inak pôjde žalobca na exekúciu. Podľa svedka uvedená osoba neupozornila žalobcu, že podpisuje dohodu o uznaní dlhu, bolo hovorené len o splátkach a exekúciách.

22. Podľa žalobcu okresný súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď konštatoval, že rozhodcovská zmluva je platným právnym úkonom podľa bodu 30. a 51. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Okresný súd konštatoval, že rozhodcovská zmluva mala byť individuálne dojednaná, avšak z vykonaných dôkazov vyplýva, že tak byť nemohlo, pretože žalobca neprejavil vôľu takúto zmluvu uzavrieť a ani nevedel, že pri podpise listín mu bola predložená aj rozhodcovská zmluva, ktorá mu po podpise ani nebola ponechaná. Tvrdenia žalovaného o tom, že tento nezneužil dôverčivosť žalobcu použitím nekalých praktík (bod 20. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) boli vyvrátené tvrdením žalobcu, ktoré potvrdil svedok na pojednávaní, pričom výpoveď svedka žalovaný nijako nespochybnil, nepoprel, ani nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, ktorý by vyvracal jeho výpoveď a ním potvrdzované skutočnosti. Ani okresný súd nespochybnil vierohodnosť svedka. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so záverom okresného súdu v bode 31. odôvodnenia, podľa ktorého mal žalobca možnosť predmetnú listinu nepodpísať, pretože ani nevedel, že takúto listinu podpisuje, pričom vyhotovenie tejto listiny je veľmi podobné listine, ktorej obsahom je dohoda o uznaní záväzku, najmä v časti podpisovej doložky. Nesúhlasil ani s tvrdením okresného súdu, že žalobca mal 14 mesiacov od podpisu zmluvy až do podania návrhu na začatie konania možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy. Od rozhodcovskej zmluvy je možné platne odstúpiť len ak bola platne uzavretá, k čomu v danom prípade nedošlo, pričom konajúca osoba za žalovaného žalobcovi ani nenechala rovnopis rozhodcovskej zmluvy, v dôsledku čoho žalobca nemal možnosť sa oboznámiť s jej obsahom. V súvislosti s neplatnosťou rozhodcovskej zmluvy žalobca odkázal na viacero rozhodnutí NS SR, odvolacích súdov, ako aj súdov prvej inštancie.

23. Žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozhodcovský rozsudok priznal plnenie na základe dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávok v splátkach zo dňa 15.11.2014, ktorá je neplatná. Namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie je aj v tejto časti nepreskúmateľný pre absenciu riadneho odôvodnenia. Zopakoval svoj právny názor o nemožnosti účinného uznania premlčaného dlhu, ak ten, kto ho uzná, nevedel o jeho premlčaní podľa § 558 OZ, čo rozhodcovský súd nezobral do úvahy, pričom zo žiadneho dôkazu vykonaného rozhodcovským súdom nevyplýva vedomosť žalovaného, že uznáva premlčaný dlh. Na premlčanie mal pritom prihliadnuť z úradnej povinnosti. V súvislosti s neplatnosťou dohody o uznaní záväzku žalobca odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Mcd/5/2015 zo dňa 30.05.2016, ako aj na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7C/233/2014 zo dňa 21.04.2015.

24. Žalobca namietal aj záver súdu prvej inštancie o tom, že všetky tri ním preverované zmluvy o úvere spĺňajú obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa zák. č. 258/2001 Z.z. Nesúhlasil s tvrdením okresného súdu, že následok považovania úveru za bezúročný a bez poplatkov spôsobuje len neuvedenie RPMN a nie aj jej nesprávnosť. Poukázal na viacero rozhodnutí ÚS SR, ako aj odvolacieho súdu. Namietal, že rozsudok je aj v tejto časti nepreskúmateľný, pretože nie je možné zistiť, akým spôsobom okresný súd dospel k výpočtu výšky RPMN ani s akým konkrétnym výsledkom a z akého dôvodu považuje pochybenie pri výpočte za také, ktoré nie je značné. V odvolaní žalobca poukázal aj na nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN vo všetkých troch zmluvách posudzovaných okresným súdom a odkazoval pritom na internetovú stránku MF SR.

25. Podľa žalobcu okresný súd nesprávne posúdil aj ďalšie náležitosti zmlúv o úvere, najmä konečnú splatnosť úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a poplatkov. Odkaz na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/2015 je nesprávny, pretože sa týkal výkladu článku 3 písm. m), čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 22 ods. 1 a čl. 23 Smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, ktorá bola transponovaná do právneho poriadku SR až zákonom č. 129/2010 Z.z., pričom daný právny vzťah bol založený zmluvami o úvere za účinnosti z. č. 258/2001 Z.z.

26. Žalobca ďalej poukazoval na skutočnosť, že pokiaľ samotný súd zistil rozdiel v hodnote RPMN, tak potom aj hodnota o ročnej úrokovej sadzbe úveru musí byť uvedená nesprávne. Dôsledkom mal byť potom záver súdu o tom, že zmluva o úvere neobsahuje ročnú úrokovú sadzbu, na základe čoho mal dospieť k záveru, že rozhodcovský súd priznal plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom.

27. Opätovne zdôraznil, že posudzované zmluvy o úvere neobsahujú obligatórnu náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. j) ZOSU, a to celkové náklady spotrebiteľa. Povinnosť podrobiť ex offo kontrole zmluvy o spotrebiteľskom úvere už mal rozhodcovský súd. Pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov veriteľ nemal právo požadovať úroky a rozhodcovský súd nemal priznať žalovanému plnenie, ktoré mu bolo priznané v rozhodcovskom rozsudku. Rozhodcovský súd mal dospieť aj k záveru, že pohľadávka, ktorá

bola postúpená na žalovaného, v čase postúpenia neexistovala vo výške uvedenej v zmluve o postúpení, v dôsledku čoho je postúpenie neplatné a žalovaný nebol aktívne legitimovaný v rozhodcovskom konaní. Poukázal tiež na to, že ani poskytnutie ochrany pred veriteľmi, ani určenie splátkového kalendára nie je dôvodom zastavenia konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku a ani dôvodom na zamietnutie žaloby. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že zruší predmetný rozhodcovský rozsudok, prípadne aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

28. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 04.01.2020. V ňom zotrval na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/80/2017 z 26.07.2018, ako aj na Nález ÚS SR z 11.06.2019, sp. zn. III. ÚS 438/2018. Poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva v prejednávanej veci nebola viazaná na poskytnutie úveru, mala podobu osobitného dokumentu, jej uzavretie bolo na slobodnej vôli žalobcu, uzavretie tejto zmluvy nebolo ničím podmienené a žalobca mal možnosť rozhodcovskú zmluvu vôbec nepodpísať. Zopakoval, že pohľadávka žalovaného na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4OdS/2/2019 zo dňa 11.02.2019 sa stala nevymáhateľnou, pričom nerozumie dôvodom uplatňovania nároku žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na žalobcu po vydaní napadnutého rozhodcovského rozsudku. Podľa žalobcu nie je dôvodné voliť si prostriedok ochrany prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, keďže dlžníkovi bola poskytnutá ochrana práve účinkami konkurzu. Podľa žalobcu je naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom výroku otázný, pretože rozhodcovský rozsudok je de facto aj de iure nevymáhateľný. Žalobca už mal v exekučnom konaní namietat tieto skutočnosti, ktoré by viedli k zastaveniu exekučného konania. Podľa žalovaného nie sú dané dôvody, aby bol rozhodcovský rozsudok zrušený. Ak by však dospel odvolací súd k opaku, t. j., že žaloba je dôvodná, žalovaný navrhol, aby žalobcovi neboli priznané trovy súdneho konania, pretože sa jedná o zjavne zbytočné súdne konanie, keďže pohľadávka žalovaného je nevymáhateľná. Podľa žalovaného sa jedná o bezúspešné uplatňovanie práva. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne a uplatnil si náhradu trov konania.

29. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 Civilný sporový poriadok (CSP) v senáte bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalovaného Consumer Finance Holding, a.s. uzavrel so žalobcom ako dlžníkom dňa 20.02.2010 zmluvu o pôžičke - Šanca č. 5004996 (ďalej „zmluva o úvere“) za účelom úhrady iných úverov v celkovej výške 3.363,76 Eur (vyplatenie úverov žalobcu - Quatro č. 1795378 zo dňa 18.02.2009 v sume 374,80 eur a Slovenská požičovňa č. zmluvy 6064117 zo dňa 09.04.2009 v sume 2.988,96 eur). Žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky splatiť v mesačných splátkach po 111,54 Eur v celkovom počte 44, úroková sadzba úveru bola dojednaná vo výške 24,02 %, RPMN bola 24,02 %, priemerná RPMN 20,89 %, celkové náklady spotrebiteľa na predmetný úver predstavovali sumu 1.544,00 Eur a celková suma pôžičky 4.907,76 Eur. Zmluvou č. 1795378 zo dňa 18.02.2009 poskytol veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. žalobcovi ako dlžníkovi sumu 467,00 Eur, ktorú sa žalobca zaviazal splatiť v 10-tich splátkach po 57,35 eur. Úroková sadzba úveru ako aj RPMN úveru bola 58,65 %, priemerná RPMN 49,23 %. Celková suma pôžičky činila 573,50 Eur. Zmluvou č. 6064117 zo dňa 09.04.2009 poskytol veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. žalobcovi úver vo výške 2.600,-Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 46-tich mesačných splátkach po 84,- Eur. Úroková sadzba úveru a RPMN úveru bola 21,85 %, priemerná RPMN 20,09 %. Celková suma pôžičky bola uvedená vo výške 3.864,00 Eur.

31. Dňa 04.12.2013 bola medzi postupcom Consumer Finance Holding, a.s. a postupníkom EOS KSI Slovensko, s.r.o. uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej nadobudol žalobca voči žalovanému pohľadávku vo výške 2.963,17 Eur s prísl.

32. Dňa 15.11.2014 uzavrel žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej aj „Dohoda“), v ktorej žalobca podľa § 110 ods.1 OZ uznal záväzok voči žalovanému vzniknutý na základe zmluvy č. 5004996 zo dňa 20.02.2010 uzavretej s pôvodným veriteľom spoločnosťou Consumer Finance Holding, s.r.o. V Dohode žalobca uznal dlh čo do istiny vo výške 2.933,17 Eur, ostatné príslušenstvo podľa zmluvy vo výške 356,12 Eur a úrok vo

výške 18,25 % ročne zo sumy 2.963,17 Eur od 01.12.2013 do dňa splatnosti poslednej splátky v zmysle Dohody. Uvedenú dlžnú sumu sa žalobca zaviazal splácať v mesačných splátkach po 300,-Eur vždy do 25. dňa kalendárneho mesiaca s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 25.11.2014. V ten istý deň uzavrel žalobca so žalovaným na samostatnej listine aj Rozhodcovskú zmluvu č. 3177228. Z čl. 3.1 tejto zmluvy vyplýva, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zánik, budú riešené:

a) pred Stálym rozhodcovským súdom ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku: rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu,

b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

33. V zmysle bodu 3.2 sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 3.1 zmluvy na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej zmluvy. Podľa bodu 3.3 rozhodcovskej zmluvy, sa zmluvné strany dohodli, že ktorákoľvek zo zmluvných strán má právo odstúpiť od tejto rozhodcovskej zmluvy aj bez uvedenia dôvodu, a to najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na Stálom rozhodcovskom súde. V bode 4 zmluvy je uvedené poučenie o priebehu rozhodcovského konania.

34. Žalobca svoju povinnosť vyplývajúcu z uznania dlhu a z dohody o splátkovom kalendári zo dňa 15.11.2014 nespĺnil a žalovaný preto (v procesnom postavení žalobcu) podal dňa 16.03.2016 Stálemu rozhodcovskému súdu návrh na začatie rozhodcovského konania, v ktorom si uplatnil pohľadávku voči žalobcovi ako dlžníkovi vo výške 3.469,29 Eur s príslušenstvom a návrhu bola pridelená spisová značka SRSAspA 07973/16. Žalobca, v rozhodcovskom konaní ako žalovaný, bol uznesením zo dňa 06.04.2016 vyzvaný na predloženie žalobnej odpovede. Žalobca na predmetné uznesenie nereagoval a Stály rozhodcovský súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. SRSAspA 07973/16 zo dňa 09.06.2016 (ďalej aj „rozhodcovský rozsudok“), ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému ako veriteľovi sumu 3.469,29 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 186,19 Eur, úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.933,17 Eur od 09.09.2014 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 219,32 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 335,32 Eur.

35. Z obsahu spisu vyplýva, že po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozhodcovského rozsudku žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie, ktorá sa vedie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. EX/273/2017. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že súdny exekútor vydal v tejto veci dňa 23.08.2017 upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo doručené žalobcovi do vlastných rúk dňa 12.09.2017, súčasťou ktorého bol aj formulár žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dňa 20.09.2017, t.j. v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia, bola doručená na súd prvej inštancie žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

36. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 11.02.2019 uznesenie sp. zn. 4OdS/2/2019, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 33/2019 dňa 15.02.2019, ktorým poskytol žalobcovi ako dlžníkovi ochranu pred veriteľmi, konanie o určenie splátkového kalendára uznal za hlavné insolvenčné konanie a ustanovil správcu.

37. Podľa § 39 zák.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu 15.11.2014 (ďalej len „OZ“) neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

38. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

39. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech

zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

40. Podľa § 53 ods.1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

41. Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

42. Podľa § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

43. Podľa § 4 ods.1 z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 20. 02.2010 (ďalej „ZOSU“) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

44. Podľa § 4 ods.2 ZOSU zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,

výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok;

platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

45. Podľa § 4 ods. 3 ZOSU pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

46. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

47. Podľa § 45 ods.1 zák.č. 335/2004 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom k 09.06.2016 (ďalej ZSRK) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,

g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,

h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,

stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,

rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,

rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

48. Podľa § 45 ods. 3 ZSRK súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

49. Podľa § 46 ods.1 ZSRK žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

50. Podľa § 46 ods. 3 ZSRK, ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii.

51. Podľa § 73 ods.3 ZSRK rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

52. Podľa § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 26.09.2018 (ďalej ZoOS) orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

53. Predmetom konania je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým bol žalobca zaviazaný na konkrétne peňažné plnenie v prospech žalovaného.

54. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že nezistil rozpor rozhodcovského rozsudku so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, pričom napadnutý rozhodcovský rozsudok, ako aj celé rozhodcovské konanie, ktoré mu predchádzalo, netrpí nedostatkami alebo vadami odôvodňujúcimi jeho zrušenie. Dospel k záveru, že všetky ním skúmané zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzavreté medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného spĺňali zákonné náležitosti Zákona o spotrebiteľských úveroch, rozhodcovská zmluva na samostatnej listine je individuálne dojednaná, žalobca mal možnosť ju odmietnuť tým, že ju nepodpíše a navyše mal čas 14 mesiacov od nej odstúpiť. Považoval preto právomoc rozhodcovského súdu založenú na základe platnej rozhodcovskej zmluvy.

55. Žalobca v odvolaní na prvom mieste vytykal napadnutému rozhodnutiu jeho nepreskúmateľnosť, pretože nielenže žiadnym spôsobom neprihliadol na svedeckú výpoveď F. Šándora mladšieho, ale do rozsudku ani neuviedol, že takýto dôkaz bol vykonaný.

56. Žalobca v priebehu celého konania namietal, že rozhodcovská zmluva predložená žalovaným je neplatná, pretože žalobca nemal žiadnu vedomosť, že by takáto zmluva mu bola daná na podpis spolu s dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. K obdobnému spôsobu podpisovania rozhodcovských zmlúv odkázal na rozsiahlu judikatúru súdov SR. Žalobca v priebehu celého konania namietal absenciu individuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy a na podporu svojho tvrdenia o spôsobe uzavretia tejto zmluvy, t.j. spôsobu, akým došlo k jej podpisu navrhol dôkaz svedeckou výpoveďou svojho syna F. S. mladšieho. Súd prvej inštancie aj realizoval výsluch navrhovaného svedka, pričom z jeho výpovede vyplýva, že žalobcovi nebolo dané poučenie o obsahu listín, ktoré ním boli podpisované. Žalobca teda na unesenia dôkazného bremena svojho tvrdenia o absencii individuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy navrhol vykonanie dôkazu výsluchom svedka prítomného pri podpisovaní tejto listiny, čo okresný súd aj vykonal. Žalobca nemá inú možnosť ako preukazovať spôsob uzatvorenia tejto zmluvy len tak, že navrhne svedeckú výpoveď osoby prítomnej pri tomto úkone, pokiaľ sa aj iná osoba pri podpise takéhoto úkonu nachádzala.

57. Súd prvej inštancie však nielenže vôbec vykonanie tohto dôkazu neuviedol v písomnom vyhotovení rozsudku, avšak žiadnym spôsobom neuviedol ani obsah tejto svedeckej výpovede a vôbec ani nevyhodnotil skutkové závery z tejto svedeckej výpovede vo vzťahu k procesnému útokú žalobcu o tom, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná vzhľadom na skutkové okolnosti uvedené svedkom F. S. mladším. Na druhej strane zistený skutkový stav vyhodnotil okresný súd tak, že uvedená rozhodcovská zmluva bola vyhotovená ako samostatná listina, jej uzavretie nebolo podmienkou podpísania uznania dlhu ani dohody o splátkach, žalobca mal možnosť ju nepodpísať a od zmluvy odstúpiť a preto ju považoval za platnú.

58. K týmto skutkovým a právnym záverom došiel okresný súd bez toho, aby čo i len spomenul dôkaz vykonaný výsluchom svedka F. Šándora mladšieho o spôsobe uzatvárania a podpisovania rozhodcovskej zmluvy, ktorý potvrdil tvrdenia žalobcu o vopred pripravenom texte rozhodcovskej zmluvy a jej podpísania bez poučenia a bez akéhokoľvek umožnenia oboznámiť sa s obsahom rozhodcovskej zmluvy pred jej podpisom. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadalo s touto svedeckou výpoveďou, t.j. okresný súd v napadnutom rozhodnutí nielenže vôbec nespomenul vykonaný dôkaz svedeckej výpovede, ale ho ani žiadnym spôsobom nevyhodnotil pri jeho jednoznačnom závere o tom, že rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná. Žiadne úvahy, závery a vyhodnotenia svedeckej výpovede, a ani len to, či okresný súd považoval túto výpoveď za dôveryhodnú alebo spochybnenú, okresný súd neuviedol. V tejto súvislosti odvolací súd zhodne so žalobcom konštatuje, že závery svedeckej výpovede vo vzťahu k skutkovému priebehu podpisovania rozhodcovskej zmluvy žalovaný nespochybnil, nenamietal a v rámci procesnej obrany nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, ktorý by popieral tvrdenie žalobcu a svedka o spôsobe uzatvárania a podpisovania rozhodcovskej zmluvy.

59. Vyhodnotenie spôsobu uzatvárania a podpisu rozhodcovskej zmluvy je pritom podstatnou okolnosťou vo vzťahu k predmetu tohto konania, t.j. či došlo k založeniu právomoci rozhodcovského súdu na základe platného právneho úkonu. Pokiaľ žalobcom navrhnutý a súdom vykonaný dôkaz výsluchom svedka, smerujúci k objasneniu spôsobu uzatvárania rozhodcovskej zmluvy, ktorého vyhodnotenie môže mať zásadný vplyv na posúdenie spôsobu uzatvárania a podpisu rozhodcovskej zmluvy, súd prvej inštancie ani len nespomenul a už vôbec ho nevyhodnotil pri svojich záveroch o individuálnom dojednaní rozhodcovskej zmluvy, potom napadnuté rozhodnutie trpí vadou nedostatku odôvodnenia vo vzťahu k zásadnej otázke posúdenia platnosti, resp. neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, a to na základe posúdenia, či rozhodcovská zmluva je neprijateľnou podmienkou alebo, či spôsob, akým došlo k jej uzavretiu nebol výsledkom použitia nekalých praktík, keďže práve na tieto skutkové okolnosti žalobca poukázal, okresný súd k tomuto tvrdeniu vykonal dôkaz výsluchom svedka, avšak žiadnym spôsobom nevyhodnotil vykonanie tohto dôkazu a v napadnutom rozhodnutí ho ani len nespomenul.

60. Absenciou akéhokoľvek vyhodnotenia vykonaného dôkazu vo vzťahu k posúdeniu, či rozhodcovská zmluva bola alebo nebola dojednaná individuálne, neumožnil okresný súd odvolaciemu súdu posúdiť správnosť alebo nesprávnosť jeho úvah a vyhodnotenia vykonaného dokazovania, pričom súd prvej inštancie ani len neodôvodnil, prečo na tento dôkaz neprihliadol, hoci ho vykonal a dôvody neprehliadnutia naň žiadnym spôsobom neuviedol.

61. Odvolací súd pripomína všeobecnú, súdmi aplikovateľnú zásadu vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, keď nie je možné neprihliadnuť na to, že vzhľadom na nevyvážený vzťah medzi poskytovateľom spotrebiteľského úveru a dlžníkom ako spotrebiteľom je nevyhnutné zasiahnuť a obmedzovať zmluvnú autonómiu voľe strán v prospech spotrebiteľa ako slabšej strany. Na vyváženie rovnováhy v právnom vzťahu medzi spotrebiteľom ako slabšou stranou a veriteľom ako silnejšou stranou právny poriadok upravuje celý rad právnych nástrojov od úpravy hmotného práva (povinné náležitosti zmlúv), cez procesné právo (povinnú súdnu kontrolu zmluvných podmienok súdom) až po osobitnú úpravu súdneho sporového procesu v spotrebiteľských vzťahoch.

62. Odvolací súd konštatuje, že samotná rozhodcovská zmluva, aj keď je formulárového charakteru, nemusí predstavovať neprijateľnú podmienku, a to ani vtedy nie, ak nebola individuálne dojednaná, pokiaľ nie je splnený ďalší predpoklad, a to vyvolanie nerovnoprávneho postavenia strán medzi spotrebiteľom a poskytovateľom úverov uzavretím takejto zmluvy. Pri posudzovaní aplikovateľnosti a dovolenosti rozhodcovskej zmluvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 písm. r) OZ je nevyhnutné zaoberať sa nielen splnením zákonných a formálne predpokladaných požiadaviek, ale aj spôsobom uzatvárania takejto

zmluvy v rámci predmetného zmluvného vzťahu, napr. vo vzťahu k existencii a preukázaniu poučenia o účinkoch takejto rozhodcovskej zmluvy, ako aj vo vzťahu k preukázaniu autonómie vôle spotrebiteľa, t.j. že podpísanie rozhodcovskej zmluvy je skutočným autonómnym prejavom vôle spotrebiteľa a nebolo vyvolané konkrétnymi okolnosťami jej podpísania. Je povinnosťou súdu vysporiadať sa v konkrétnych individuálnych prípadoch aj s prípadnou nekalou praktikou pri získavaní takejto zmluvy, ktorá zásadným spôsobom zasahuje do práv spotrebiteľa, pokiaľ by aj rozhodcovská zmluva bola na samostatnom doklade a inak by formálne spĺňala náležitosti vyžadované zákonom na platnosť takéhoto úkonu. Aj Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti, napr. v rozhodnutí I. ÚS 176/2020-32 zo dňa 28.04.2020 (vo vzťahu k dohodám o zrážkach zo mzdy uzatváraných v rámci spotrebiteľských vzťahov) konštatoval všeobecnú zásadu, že v súlade s rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora EÚ môže byť sporné aj to, akým spôsobom došlo k prevzatiu zákonných štandardov do dohody a ako bol spotrebiteľ poučený.

63. Odvolací súd tým mienil poukázať na skutočnosť, že pokiaľ aj rozhodcovská zmluva navonok spĺňa formálne požiadavky zákona a je podpísaná na samostatnej listine, neznamená to, že táto skutočnosť oprávňuje súd ignorovať prípadnú nekalosť postupov použitých na dosiahnutie jej podpisu. Práve na tieto individuálne skutkové okolnosti od začiatku žalobca poukazoval a na preukázanie svojich tvrdení navrhol vykonanie dôkazu svedeckou výpoveďou F. Šándora ml., pričom okresný súd sa vôbec touto svedeckou výpoveďou nezaoberal vo vzťahu, či práve svedkom popísaným spôsobom nebola naplnená skutková podstata nekalej praktiky pri získavaní podpisu na rozhodcovskej zmluve, aj keď vyhotovenej na samostatnej listine. Pokiaľ sa súd prvej inštancie tejto svedeckej výpovedi a tomuto procesnému útoku žalobcu vôbec nevenoval, je jeho rozhodnutie v časti konštatovania o individuálnom dojednaní pri podpise rozhodcovskej zmluvy nepreskúmateľné, pretože nezohľadňuje skutkový stav sporu a vykonaný dôkaz svedeckou výpoveďou a žiadnym spôsobom ho nevyhodnocuje, a to ani kladne, ani záporne a záver o individuálnom dojednaní bez toho, aby sa súd presvedčivo vysporiadal so svedeckou výpoveďou, ktorá má podporovať tvrdenie žalobcu o použití nekalej praktiky alebo praktiky v rozpore s dobrými mravmi, je potom predčasný, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a zároveň je nepreskúmateľný, pretože žiadnym spôsobom neodôvodňuje procesný útok žalobcu a nevysporiadava sa s jeho tvrdením o spôsobe získania podpisu na rozhodcovskej zmluve, ktorý podľa tvrdenia žalobcu spôsobuje jej neplatnosť, či už z dôvodu použitia nekalej praktiky alebo v rozpore s dobrými mravmi.

64. Napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé práve z dôvodu, že základným skutkovým tvrdením žalobcu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, a to na základe jeho tvrdenia o spôsobe, akým došlo k jej podpisu, sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevenoval a ho ignoroval.

65. Za tejto situácie neobstojí ani tvrdenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, že žalobca mohol 14 mesiacov bez uvedenia dôvodu od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť. Pokiaľ by súdom prvej inštancie bol zistený nedovolený postup pri získavaní podpisu na rozhodcovskej zmluve z dôvodu nekalej praktiky alebo postupom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, potom by tento právny úkon ani nemohol nadobudnúť platnosť a žalobca v tom prípade potom správne poukazoval na nemožnosť platného odstúpenia od takejto zmluvy.

66. Žalobca namietal voči napadnutému rozhodnutiu aj absenciu odôvodnenia, ktoré sa nevysporiadalo s tvrdením žalobcu, že rozhodcovský súd priznal žalovanému nárok na základe dohody o uznaní záväzku zo dňa 15.11.2014, ktorá je neplatná. Opätovne namietal, že napadnutý rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný. S týmto záverom musí odvolací súd súhlasiť.

67. Súd prvej inštancie v bode 55. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca v rozhodcovskom konaní námietku premlčania neuplatnil a rozhodcovský súd nebol povinný podľa § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ex offo z úradnej moci prihliadnúť na premlčanie, pretože rozhodnutím Ústavného súdu SR bolo určené, že toto ustanovenie nie je v súlade s Ústavou SR a teda nie je možné konštatovať porušenie predpisu na ochranu spotrebiteľa, keď rozhodcovský súd mal prihliadnúť na ustanovenie, ktoré bolo neskôr vyhlásené za protiústavné. Odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovský súd nemusel prihliadnúť na premlčanie ex offo podľa § 5b zák.č. 250/2007 Z.z., ktoré bolo následne (po rozhodnutí rozhodcovského súdu) Ústavným súdom zrušené, správny nie je. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. Pl. ÚS. 11/2016 zo dňa 07.02.2018 uvedené ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa stratilo účinnosť ku dňu 27.09.2018. Rozhodcovský súd vydal napadnutý rozhodcovský rozsudok dňa 09.06.2016, t.j. za účinnosti citovaného ustanovenia.

68. Z rozhodnutia Ústavného súdu III. ÚS 572/2017 zo dňa 20.09.2017 vyplýva: „Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že v teórii ústavného práva i v slovenskom ústavnom systéme sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán ju aplikujúci musí pozerat' ako na súladnú s Ústavou dotedy, kým Ústavný súd predpísaným spôsobom nevyhlási jej neústavnosť. Ústavnosť nepravej retroaktivity právnej normy má pritom právomoc skúmať len Ústavný súd, a to v rámci konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 Ústavy. Bolo preto povinnosťou orgánov verejnej moci aplikovať platný a účinný právny predpis.“ (pozn. jednalo sa o posúdenie aplikácie § 5b zák.č. 250/2007 Z.z.). Pokiaľ preto súd prvej inštancie vychádzal z právneho záveru, že rozhodcovský súd nemusel aplikovať premĺčanie ex offo v rozhodcovskom konaní vzhľadom k tomu, že citované ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo následne určené Ústavným súdom za nesúladné s Ústavou, tento záver správny nie je.

69. Pretože súd prvej inštancie nesprávne posúdil absenciu povinnosti rozhodcovského súdu ex offo prihliadnuť v čase vydania ním napadnutého rozhodnutia na premĺčanie, žiadnym spôsobom sa nevenoval žalobcom uplatnenej námietke o neplatnosti dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. V napadnutom rozhodnutí absentuje akýkoľvek záver a úvaha súdu vo vzťahu k žalobcom uvedeným výhradám voči dohode o uznaní záväzku. Odvolací súd len pripomína závery rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.5.2016 sp.zn. 2MCdo/5/2015, na ktoré poukázal aj žalobca v odvolaní.

70. Okresný súd žiadnym spôsobom neskúmal, neodôvodnil a ani sa nezaoberal posúdením platnosti dohody o uznaní záväzku a o uhradení pohľadávky v splátkach napriek tomu, že uvedená listina obsahuje viacero právnych úkonov (uznanie záväzku, splátkový kalendár) a nevenoval sa v tej súvislosti ani spôsobu uzatvárania tejto dohody spolu s rozhodcovskou zmluvou, t.j. či skutočne smerovala vôľa žalobcu ako spotrebiteľa na uzavretie dohody o uznaní dlhu a či skrytým cieľom takejto dohody nebolo predĺženie premĺčacej doby za účelom zhoršenia postavenia žalobcu ako spotrebiteľa simulujúc tým predpoklady a možnosti uzavretia splátkového kalendára. Napriek tomu, že žalobca namietal neplatnosť tejto dohody aj vo vzťahu k absencii jeho vedomosti o tom, že uznáva premĺčaný dlh, skutkové okolnosti uvádzané žalobcom a potvrdené svedkom F. Šándorom ml. súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyhodnocoval a nezisťoval. Pritom v prípade, ak by na základe riadneho odôvodnenia a zisteného skutkového stavu dospel okresný súd k záveru o tom, že uvedená dohoda je neplatná, či už z dôvodu neprijateľných podmienok alebo použitia nekalej praktiky pri jej uzatváraní, táto skutočnosť by mala zásadný význam pre posúdenie, či rozhodcovský súd v napadnutom rozhodcovskom rozsudku postupoval v súlade s úpravou spotrebiteľského práva, pretože v prípade záveru o neplatnosti dohody o uznaní dlhu, táto nevyvoláva žiadne účinky a ani predĺženie premĺčacej lehoty a v takom prípade bol, ako už bolo uvedené vyššie, rozhodcovský súd povinný ex offo prihliadať na premĺčanie žalovaným uplatneného nároku v rozhodcovskom konaní. Žiadne závery, vyhodnotenia a úvahy vo vzťahu k žalobcom napádanéj neplatnosti dohody o uznaní dlhu však okresný súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol, hoci sa jedná o zásadnú otázku majúcu vplyv na posúdenie správnosti rozhodovania rozhodcovského súdu podľa § 45 ods. 1 písm. i) ZSRK.

71. Odvolací súd nad rámec uvedeného pripomína, že dohoda o uznaní dlhu je právnym úkonom, pri ktorom súd v spotrebiteľskom vzťahu z úradnej povinnosti skúma jeho platnosť, najmä v zmysle § 39 OZ preskúmava, či právny úkon urobený spotrebiteľom svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo sa prieči dobrým mravom. Zákon o ochrane spotrebiteľa demonštratívne vymedzuje konanie v rozpore s dobrými mravmi ako konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ak to spotrebiteľ v konaní namieta, je súd povinný z kontextu uzavretia Dohody skúmať aj to, za akým účelom žalobca ako spotrebiteľ uzatváral Dohodu, keď tvrdil, že týmto účelom malo byť dosiahnutie splátkového kalendára a či zo strany žalovaného, pod zámienkou povolenia splátkového kalendára, nebolo docieľiť, aby uzavretím Dohody začala plynúť nová premĺčacia doba. Vzhľadom na tvrdenia žalobcu bolo povinnosťou okresného súdu skúmať, či žalovaný takýmto konaním nevyužil nevedomosť spotrebiteľa, ktorý uzavretím Dohody výrazne zhoršil svoje procesné postavenie ohľadom vymáhania uznaného dlhu.

72. Žalobca namietal voči napadnutému rozhodnutiu aj to, že súd prvej inštancie vykonal vlastné výpočty preverenia hodnoty RPMN, pričom konštatoval, že značné pochybenie na strane veriteľa nezistil.

Žalobca opätovne namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože nie je možné z napadnutého rozsudku zistiť, akým spôsobom dospel okresný súd k výpočtu výšky RPMN a ani s akým konkrétnym výsledkom a z akého dôvodu považuje pochybenie vo výpočte za také, ktoré nie je značné. Opätovne musí odvolací súd s touto námietkou súhlasiť.

73. Súd prvej inštancie konštatoval v bode 47. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že vykonal preverenie RPMN na základe vlastných výpočtov. V súdnom spise sa nenachádza žiaden dôkaz alebo doklad preukazujúci spôsob tohto výpočtu, zdroje tohto výpočtu, aké vstupné údaje použil okresný súd pri tomto výpočte a nie je zrejmý ani výsledok tohto jeho preverenia. Odvolacie sudy konštantne uvádzajú v rozhodovacej činnosti, že údaje o RPMN použité z internetových pomôcok nie sú použiteľné ako dôkaz pri rozhodovacej činnosti súdu. Okresný súd neuviedol spôsob, výšku, vstupné údaje ani výsledok jeho vlastnej preverovacej činnosti a strana sporu, konkrétne žalobca, nemal možnosť uviesť v odvolaní žiadne argumenty voči tomuto záveru. V tejto časti je opätovne napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

74. Odvolací súd musí konštatovať, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné v časti záveru súdu prvej inštancie o platnosti rozhodcovskej zmluvy, keď súd prvej inštancie žiadnym spôsobom ani len nespomenul vykonanie dôkazu výsluchom svedka preukazujúceho spôsob podpisu rozhodcovskej zmluvy, ďalej je nepreskúmateľné vo vzťahu k absencii akéhokoľvek odôvodnenia ohľadne procesného útoku žalobcu o neplatnosť dohody o uznaní dlhu, pričom súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z absencie povinnosti rozhodcovského súdu aplikovať § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa a zároveň je rozhodnutie nepreskúmateľné aj v časti záverov súdu prvej inštancie o správnosti RPMN na základe vlastných, nijakým spôsobom nešpecifikovaných, výpočtov, resp. o nesprávnosti v rozsahu nie značného pochybenia.

75. Je povinnosťou súdu a zároveň právom strany sporu, aby napadnuté rozhodnutie obsahovalo vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní, ktoré môžu mať vplyv na konečné rozhodnutie a je preto povinnosťou súdu riadne zdôvodniť svoje rozhodnutie. Pokiaľ rozhodnutie súdu neobsahuje vysporiadanie sa so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie a neobsahuje riadne odôvodnenie, takéto rozhodnutie neumožňuje odvolaciemu súdu preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu skutkových tvrdení strán sporu. Nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a nevysporiadanie sa s relevantnými skutočnosťami je porušením práva strany sporu na spravodlivý proces z dôvodu nesprávneho postupu súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí konštatovať absenciu akéhokoľvek odôvodnenia k vyhodnoteniu svedeckej výpovede vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy týkajúcej sa spôsobu podpisu tejto zmluvy, absenciu akéhokoľvek odôvodnenia vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o neplatnosti dohody o uznaní dlhu a absenciu akéhokoľvek odôvodnenia vo vzťahu k postupu súdu, ktorý vlastnými (neurčenými, neuvedenými) výpočtami (bez uvedenia ich výsledkov) sám určil v napadnutom rozhodnutí správnu výšku RPMN posudzovaných zmlúv.

76. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie a zostali sporné (napr. nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005). Strana sporu má však právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom prostriedku. Pokiaľ v rozhodnutí absentuje vysporiadanie sa so spornými skutkovými tvrdeniami, resp. pokiaľ nie je možné zistiť úvahy, dôvody, skutkové a právne zhodnotenie okresného súdu, ktoré môže mať vplyv na rozhodnutie o uplatnenom nároku, ide o nepreskúmateľné rozhodnutie. Takéto rozhodnutie porušuje práva účastníka na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov. Odvolanie žalobcu z uvedených dôvodov je preto dôvodné. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie, nad rámec uvedeného sa zaoberal aj ďalšími výhradami žalobcu uvedenými v odvolaní.

77. Žalobca v odvolaní namieta, že RPMN v súdom prvej inštancie posudzovaných zmluvách je nesprávne a ich nesprávnosť spôsobuje, že nie je splnená náležitosť vyžadovaná zákonom, pričom bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nie je viazaná len na absenciu akéhokoľvek údaju o RPMN, ale aj v prípade, ak je tento údaj nesprávny. S takýmto záverom odvolací súd súhlasí za predpokladu, že nesprávnosť určenia výšky RPMN bola v konaní preukázaná alebo sa jedná o nespornú skutočnosť.

Záver okresného súdu, že len neuvedenie RPMN má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom nesprávne uvedený údaj o RPMN takýto dôsledok nemá, je nesprávny a je v rozpore s účelom ochrany spotrebiteľa.

78. Odvolací súd konštatuje, že údaje o RPMN, vrátane vstupných údajov z ktorých je vypočítaná (výška a počet splátok, dátume ich splatnosti, úroková sadzba a pod.) sú tými základnými údajmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa, či daný právny vzťah bude akceptovať alebo nie, pričom tieto vstupné údaje a ich zákonom vyžadovaná prítomnosť v zmluvách o spotrebiteľskom úvere plnia funkciu zamýšľanú zákonodarcom, a to poskytovať spotrebiteľovi čo najpresnejšiu, najvernejšiu a čím najviac zrozumiteľnú informáciu o RPMN, o vstupných údajoch pre jej výpočet tak, aby spotrebiteľ mal možnosť porovnať produktovú ponuku na trhu a na základe dostatku relevantných a skutočností zodpovedajúcich údajov sa rozhodnúť pre uzatvorenie konkrétneho zmluvného vzťahu. Zákonom vyžadované základné náležitosti, ktoré musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere smerujú k jedinému cieľu, a to k získaniu dostatočných, presných, zrozumiteľných a pravdivých informácií pre veriteľa, aby bol spôsobilý jednoduchým a zrozumiteľným režimom sa rozhodnúť, či do daného vzťahu vstúpi alebo nie, pričom RPMN ako aj iné vstupné údaje, majú význam pri porovnávaní výhodností jednotlivých produktov na trhu a sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa. Pokiaľ by súd dospel k záveru, že sa jedná o absenciu údajov, ktoré znemožňujú spotrebiteľovi prijať relevantné a správne rozhodnutie alebo sa jedná o nesprávne údaje, ktoré vyvolávajú v spotrebiteľovi omyl alebo nesprávnu domnienku o podmienkach úveru, je sankcionovaný takýto postup veriteľa tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

79. Súdny dvor EÚ sa napr. vo svojom rozhodnutí zo dňa 21.04.2016 vo veci C-377/2014 v bode 90 zaoberal zmyslom a účelom základných údajov pre spotrebiteľa, pričom uviedol: „Ako sa uvádza v odôvodneniach 31 až 33 Smernice 2008/48, informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úverov. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku.“

80. Otázka absencie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere nevyhnutných pre rozhodovanie spotrebiteľa bola riešená aj v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Z tohto rozhodnutia okrem iného vyplýva: „... Preto bolo rozhodnuté, že uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere má podstatný význam v kontexte Smernice 87/102/EHS najmä preto, že umožňuje spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 tohto rozsudku je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte Smernice 2008/48 môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“

81. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe čoho vykonával okresný súd vlastné neznáme bližšie nešpecifikované prepočty, keď údaje predložené žalobcom o ním dosiahnutých výpočtoch RPMN žalovaný nepoprel, pričom len vo vzťahu k zmluve zo dňa 20.02.2010 na pojednávaní dňa 28.06.2019 poprel žalobcom uvedenú výšku RPMN a tvrdil, že správna výška je 24,02%.

82. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval, že ani priemerná hodnota RPMN nie je v zmluvách posudzovaných súdom prvej inštancie správna, odvolací súd na tieto skutkové tvrdenia neprihliadol, pretože majú povahu nových skutkových tvrdení, pričom nespĺňajú predpoklady ich uplatnenia v odvolacom konaní podľa § 366 CSP. Aj v konaní o spotrebiteľských sporoch je spotrebiteľ povinný predložiť a označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Tieto skutkové tvrdenia boli predložené žalobcom až v odvolaní a odvolací súd na ne z uvedených dôvodov neprihliadol. Z dôvodu vrátenia tejto veci súdu prvej inštancie sa však aj toto skutkové tvrdenie žalobcu stáva súčasťou procesného útoku žalobcu, s ktorým sa okresný súd bude musieť vysporiadať.

83. Pokiaľ sa týka výhrady žalobcu vo vzťahu k absencii podstatnej náležitosti, a to uvedenia výšky, počtu a termíny splátok s členením na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, s takýmto záverom sa odvolací súd nestotožnil a súhlasí so záverom súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu z úpravy aplikovateľnej na daný prípad v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) ZOSU povinnosť členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov nevyplýva, pričom na túto otázku už dal odpoveď tak, ako uviedol súd prvej inštancie, Súdny dvor EÚ vo veci C-42/2015. Pokiaľ žalobca odkazuje, že tento rozsudok nie je možné

uplatniť vzhľadom na to, že daný právny vzťah sa riadi zák.č. 258/2001 Z.z., pričom Smernica č. 2008/48/ES bola implementovaná do právneho poriadku až zákonom č. 129/2010 Z.z., odvolací súd pripomína aj rozsudok Súdného dvora EÚ z 22.04.2021 vo veci C-485/19, podľa ktorého „Článok 10 ods. 2 a čl. 22 ods.1 Smernice 2008/48 ako boli vyložené rozsudkom z 09.11.2016 (Home Credit Slovakia C-42/2015, EÚ:C:2016:842) sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzavretá pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý.“

84. Aj Smernica č. 87/102/EHS, a to jej prílohová časť, uvádza ako náležitosť úverových zmlúv všeobecne údaje o splácaní. Ani výkladom znenia čl. 4 ods. 2 písm. i) zák.č. 258/2001 Z.z. podľa odvolacieho súdu nie je možné dospieť k záveru o povinnosti členenia splátky na splátky istiny, poplatkov a úrokov.

85. Pokiaľ sa týka ďalšej náležitosti, a to uvádzania konečnej splatnosti úverov, podľa odvolacieho súdu je postačujúce a pre spotrebiteľa jednoduchým spôsobom zistiteľné, ak zmluva obsahuje dátum splátok úveru, vrátane splatnosti prvej splátky a počet splátok. Súd prvej inštancie v bode 47. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce uviedol, že pri zmluve o úvere zo dňa 20.02.2010 je jednoznačne uvedená doba trvania zmluvy 44 mesiacov od uzavretia zmluvy, splatnosť splátok do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, avšak žalobca v priebehu konania tvrdil, že zmluva, a to nielen táto, ale aj dve predchádzajúce, neobsahuje uvedenie, odkedy sa majú splácať príslušné splátky a odpoveď na túto otázku nedal ani súd prvej inštancie. Hoci odvolací súd súhlasí, že na určenie konečnej splatnosti úveru postačuje uvedenie doby trvania zmluvy, a to vo vyjadrení počtu mesačných splátok a uvedenia dňa ich splatnosti, musí však zároveň byť zistiteľný aj dátum úhrady prvej splátky, čo v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje.

86. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods.1 písm. b) a c) zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

87. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne posúdi návrh žalobcu na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku vychádzajúc z vykonaného dokazovania pri zhodnotení a posúdení vykonaného dokazovania v celom rozsahu, vrátane svedeckej výpovede F. S. ml. Súd prvej inštancie zdôvodní, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a ak na niektoré dôkazy neprihliadne, odôvodní to v novom rozhodnutí vo veci. Súd prvej inštancie je povinný ex offio prihliadnuť na všetky okolnosti uplatneného nároku, vrátane spôsobu podpisovania rozhodcovskej zmluvy, Dohody o uznaní dlhu, ako aj na povinnosť aplikácie § 5b z.č. 250/2007 Z.z. rozhodcovským súdom v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Až po opätovnom zhodnotení v celom rozsahu vykonaného dokazovania, posúdi nárok žalobcu a splnenie predpokladov na zrušenie rozhodcovského rozsudku a svoje rozhodnutie jasne, určite a dostatočne odôvodní a uvedie úvahy a postupy, ktoré ho viedli k jednotlivým čiastkovým záverom, ako aj k celkovému záveru pri posudzovaní nároku žalobcu na zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku.

88. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu v celom rozsahu, t.j. vrátane výroku o náhrade trov konania. Pretože odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil v časti prvej výrokovej vety, ktorým bola žaloba zamietnutá, zrušil aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania uvedený v druhej výrokovej vete.

89. O náhrade trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí o veci.

90. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu

na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).